

[Aksel Larsen.]

tioner i Vesttyskland længe har været i gang, at de suppleres af allehånde nynazistiske militære sammenslutninger og formationer, at det er Hitlernazister, der breder sig i regeringsdepartementerne i Bonn, og at han selv er dansk ordfører for det uhyggelige ønske om opstilling af foreløbig 12 vesttyske divisioner.

Udenrigsministerens fremstilling af problemerne vedrørende afslutning af en fredstraktat med Tyskland og tilvejebringelse af Tysklands enhed var ganske urigtig. Det, der er forholdet, er, at Sovjetunionen i sine forslag til vestmagterne ikke har stillet andre betingelser end den, at Tyskland i overensstemmelse med Potsdam-beslutningen ikke må få mulighed for igen at blive en militær trusel mod sine naboer og ikke deltage i nogen militæralliance. Løvrigt har Sovjetregeringen foreslået frie tyske valg organiseret af tyskerne selv under international kontrol, etablering af Tysklands enhed og afslutningen af en fredstraktat, men herom ikke stillet nogen betingelser, derimod insisteret på, at stormagterne snarest mødes til fri forhandling om, hvorledes disse spørgsmål kan løses. Men selv forhandling afvises krast såvel af vestmagterne som af udenrigsministerens ven, hr. Adenauer i Bonn.

Udenrigsministerens skildring af forhandlingerne i FN's generalforsamling og Danmarks stillingtagen her lider af uhyggelige mangler. Det gælder, som jeg adskillige gange tidligere har haft lejlighed til at påvise, forhandlingerne og forslagene om nedrustning og atombombeforbud. Det gælder også de allerede foretagne afstemninger, hvor udenrigsministeren i sin redegørelse til tinget totalt fortav, at Danmark har stemt for, at Kina fortsat skal holdes udenfor FN og dets retmæssige plads besættes af den amerikansk betalte og understøttede røverhøvding fra Formosa, og fortav, at Danmark har stemt for, at den notoriske fascist Syngman Rhees regering indbydes til forhandling om Korea, medens den koreanske folkerepublik, det, man kalder Nordkorea, ikke indbydes. Man vil lave en slags retshandling, hvortil man indbyder den ene part.

Det gælder også udenrigsministerens omtale af våbenstilstandsforhandlingerne i Korea. Tiden tillader mig ikke at gå i enkeltheder, men jeg kan nøjes med at

nævne spørgsmålet om fangeudvekslingen, hvor USA fandt påskud til at afbryde forhandlingerne. Udenrigsministeren siger højstemt, at aldrig kunne det forenes med hans høje humanistiske livssyn at tvinge fanger til at vende hjem mod deres vilje. Tror udenrigsministeren virkelig selv — på baggrund af de snart daglig indløbende meddelelser om amerikanske massakrer i krigsfangelejrene i Sydkorea —, at de tal, han efter amerikansk forskrift serverede om fanger, som ikke ønsker at vende hjem, er rigtige? Og hvordan forener udenrigsministeren og USA det påståede eviggyldige og ufravigelige humanistiske livssyn med den kendsgerning, at både Danmark og USA og alle andre stater, der i denne forbindelse kan være tale om, har tiltrådt og ratificeret Genèvekonventionen om krigsfangeudveksling? Må jeg bede om et konkret svar: Fastsætter Genèvekonventionen, at ved våbenstilstand eller fredsslutning, kort sagt ved krigshandlingers ophør, skal alle krigsfanger sendes hjem uden hensyn til deres eventuelle, frivillige eller afpressede, „ønsker“? Er da denne Genèvekonvention antihumanistisk? Var udenrigsministeren antihumanistisk, da han i sin tid var med til at godkende denne bestemmelse i Genèvekonventionen om fangehjemsendelse? Er nordkoreanernes standpunkt i fangespørgsmålet i overensstemmelse med Genèvekonventionens bestemmelser, eller er de det ikke?

Udenrigsministeren oplæste teksten til en erklæring, som han i forgårs har overgivet sovjetregeringens herværende repræsentant som svar på sovjetregeringens erklæring af 1. oktober. I denne den danske regerings erklæring tales der smukt om, at man ønsker at opretholde god og venskabelig forbindelse med Sovjetunionens regering til fremme af gensidigt samkvem mellem de to lande såvel på handelsmæssige som på andre områder. Sammenhold disse erklæringers ord med regeringens handlinger til hindring og begrænsning af det handelsmæssige samkvem med Sovjetunionen, skærende belyst med instrukserne bl. a. til skibsværfterne om at nægte at tage imod sovjetiske ordrer på bygning af skibe. Sammenhold disse ord med Danmarks tilslutning til Atlantpagten. Fortæl nok så meget, at Danmark ikke hermed tilsigter en aggressiv politik overfor Sovjetunionen. Det afsvækker ikke den tungtvejende kendsgerning, at Atlantpagtens aldeles domine-